

Η ΑΛΕΠΟΥ

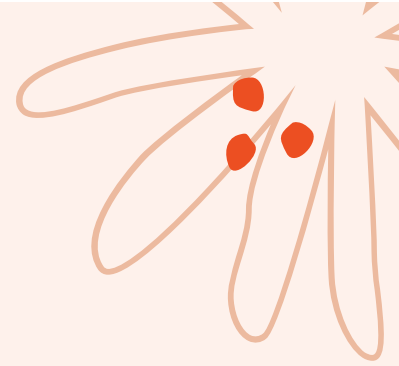
&

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ

όπως θα το έλεγε μια μάνα

ΚΑΘΕ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΧΕΙ
ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΟΣΕΣ ΟΥΣΕΣ ΑΡΙΘΜΟΥΝ
ΟΙ ΠΡΟΤΑΓΟΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ.

...Ίσως αν ο κόρακας μας έλεγε την ιστορία του με την αλεπού, να μας την έλεγε κάπως αλλιώς...

Ίσως και να ζανακέρδισε το τυρί.

Ίσως και να ένιωσε όμορφα για λίγο με την νίκη του επί της αλεπούς.

Ίσως, πάλι, εκεί μες την γιορτή της
νίκης του, κάπου να άκουσε την ιστορία
του Οδυσσέα, που ήταν κι εκείνος
περυσήχανος, μα η περλύ του εξυπνάδα τον
ανάγκασε να περιφρανιέται για χρόνια,
μακριά απ' ότι αγαπούσε.

Ίσως να άκουσε κι έναν στίχο του Ερίστη, ενός άηλου Οδυσσέα και να σκέφτηκε πως η γλώσσα του Ομήρου είναι μουσική και πως όποιος μάθει να την τραγουδά σωστά, μαθαίνει μυστικά της ζωής.

Μπορεί, ο φαρισωδός μας κόρακας, να βγήσει να
μάθει να κράζει φηηνικά κι αυτό το καινούριο
κράζιμο να τον έκανε να δει την αλεπού με άλλο
μάτι.

Μια μάνα ήταν, που ήθελε να ταιίσει τα παιδιά
της. Δεν ήταν εχθρός.

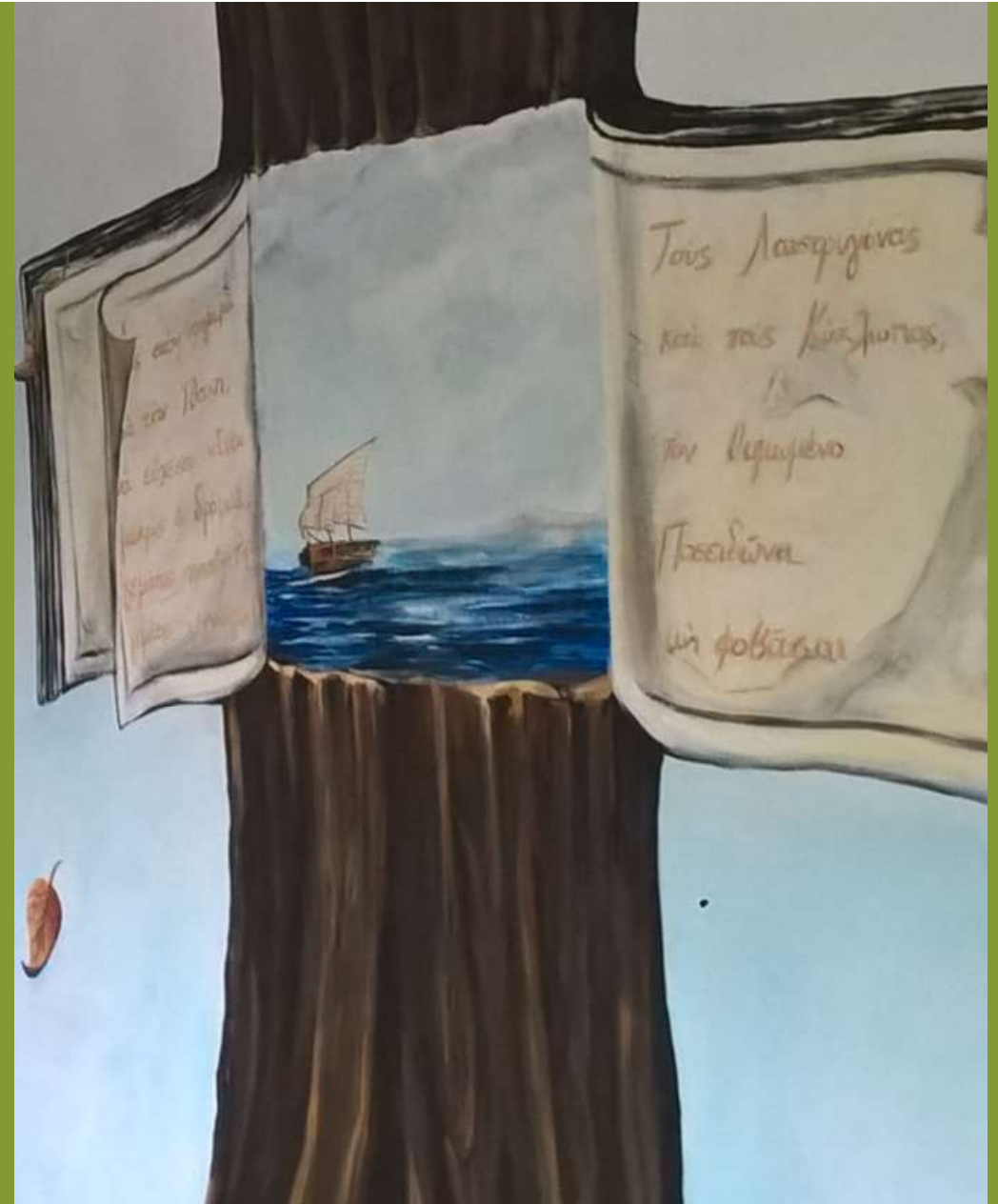
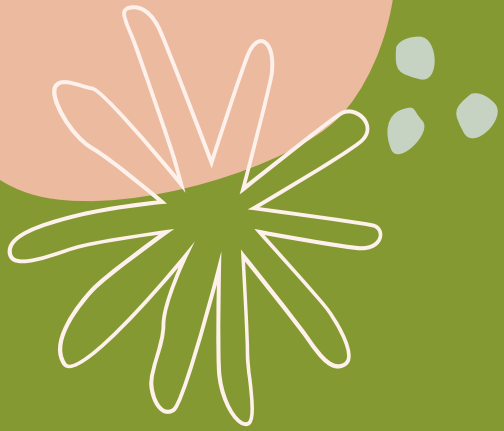

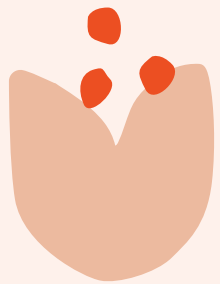

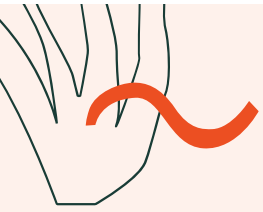
Μπορεί, κατόπιν, να άκουσε τον
Καβάση να απαγγέλει την Ιθάκη
και να κατάλαβε πως για αυτόν η
Ιθάκη ήταν η αφετού•

Πως αν έπαιρνε το τυρί, η νίκη θα
ήταν εφήμερη.

Όσο μακριά κι αν πετούσε, οι Κύκλιωτες θα τον έβρισκαν, οι Λαϊστρυγόνες θα του κατέτρωγαν τα σώτηρά κι ο Συμωμένος Ποσειδώνας, που κουβαλούσε μέσα του, πάντα θα τον κυνηγούσε.

Μα, αν είχε σκέψη υψηλή, αν μάθαινε να αγαπά την αρετού, θα
παι πως έμαθε να αγαπά τον εαυτό του. Κι αν αγαπάς τον εαυτό σου
σωστά, δεν κλάζεις ... **ΚΕΛΑΪΔΑΣ**.

«Έλα να παίξουμε, Θα σου χαρίσω την
βασίλισσά μου...»

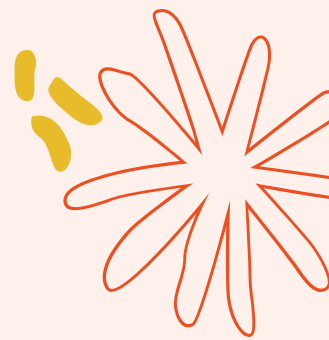
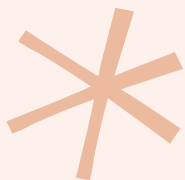

Κι η αδερτού δεν είναι για κουνηρή. Ακούει τους στίχους του Ποταμίτη.

Θέλει να στείρει αγάπη κι ας μη δέχεται.

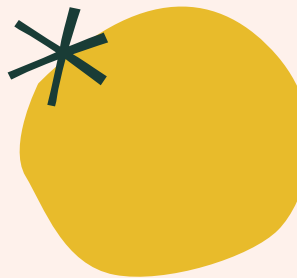
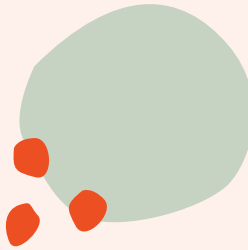
Ο κόρακας δεν είναι εχθρός. Οι άνθρωποι ίσως ΕΞΗΜΕΡΟΝΟΝΤΑΙ.

Αν κι εκείνη, με τη σειρά της, μάταια να αγαστεί έναν άνθρωπο, ίσως του έδειχνε αυτό που της έμαθε ο κόρακας.

Ίσως, πιο κάτω, η αφετού να
συνάντησε έναν άλλο κοσμοταξιδιώτη,
τον Μικρό Πρίγκιπα.

Ίσως να του θυμίσε πως αυτό που
αγαπούσε πιο πολύ, ήταν στον μικρό
πλανήτη της Ίσάκης, απ' όπου
ξεκίνησε.

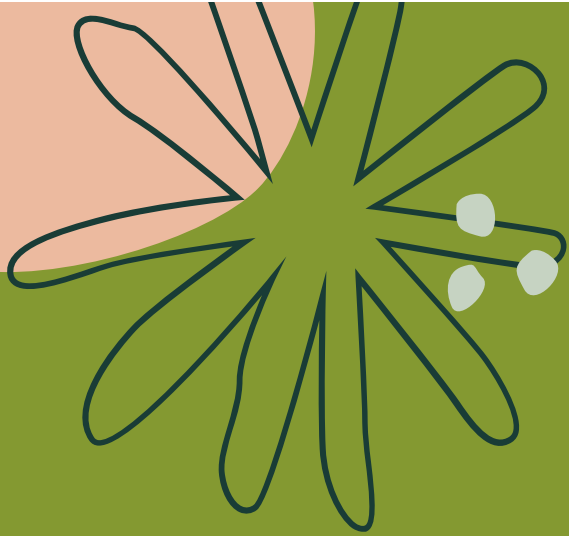
Ίσως, η Ίθάκη που ήθελ αναζητάμε, να είναι ακριβώς κάτω από τα μάτια μας και το μακρύτερο ταξίδι που οφείλουμε να κάνουμε να είναι στην Ίθάκσα και στο σύμπαν που κρύβουμε μέσα μας.

Στον περσώνα μας είναι η Ίθάκη.

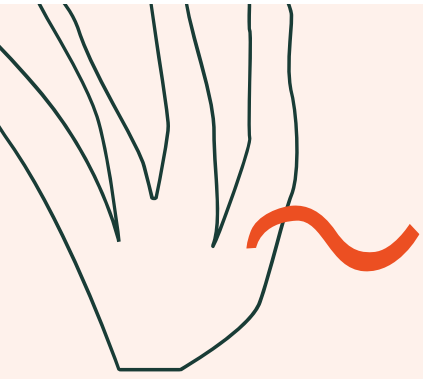
Ανατολικά του Ήλιου,

Δυτικά του Λάτους,

Βόρεια της Ζωής και

Νότια της Λογικής.

Ακριβώς στη Γέση της Καρδιάς.

Μα για να βρεις τις σωστές συντεταγμένες,

ίσως χρειαστεί να χάσεις μερικές παρτίδες «σκάρλι»!

ΕΣΥ ΚΡΙΝΕΙΣ ΑΝ ΑΕΙΖΕΙ Η ΗΤΤΑ!

«Μη φύγεις»,
του είπε ο βασιλιάς

«Μη φύγεις και θα σε κάνω υπουργό!»
«Τι υπουργός;»

«...της Δικαιοσύνης!»

48
«Μα δεν υπάρχει κανείς για να δικαστεί!»
«Θα δικάσεις τον εαυτό σου λοιπόν»
του απάντησε ο βασιλιάς. «Αυτό είναι
το πιο δύσκολο. Είναι πολύ πιο δύσκολο
να δικάσεις τον εαυτό σου παρά να...
να δικάσεις τους άλλους. Αν τα καταφέρεις
να δικάσεις τον εαυτό σου σωστά, θα πει
πως είσαι πραγματικά σοφός.»

Λητούλα Με Σαίρε Εξυμνήσι Θιμπίρις Πρίγκιπας

Όπως κάθε δουλειά που τέλειωρεί, έτσι και αυτή είναι αποτέλεσμα ομαδικής εργασίας. Το συγκεκριμένο έργο, φέρει την υπογραφή του Συλλόγου Γονέων & Κηδεμόνων του 8ου Δημοτικού Σχολείου Πρέβεζας.

Η ιστορία είναι όπως υποδηλώνει και ο τίτλος γραμμένη και ζωγραφισμένη από μια μάνα. Δεν έχει καμία σημασία ποιά, διότι όλες οι μανάδες του κόσμου -είτε συνειδητά είτε όχι- το ίδιο μάθημα πασχίζουν να δώσουν στα παιδιά τους. Εξάλλου τα φτερά της φαντασίας μιας μάνας είναι πάντα φτωχά μπροστά στα φτερά οποιασδήποτε παιδικής φαντασίας.

Ένα τεράστιο ευχαριστώ στην ζωγράφο Έφη Λιαροκάτη, που ανέβηκε στο συννεφάκι της φαντασίας μας για να απογειώσει την ζωγραφική μας ιστορία και να μας χαρίσει την δική της εκδοχή της Καβαφικής

Ιθάκης!!!!!!